

COLLEGE VAN BEROEP VOOR DE EXAMENS

Uitspraak inzake het beroep van X, hierna te noemen appellante, d.d.

15 januari 2010, tegen het besluit van de examencommissie van de Faculteit Rechtswetenschappen (FRW) van 21 december 2009 waarbij haar op grond van de fraudebepaling, art. 7 van de 'Regels en Richtlijnen van de Examencommissie van de FRW, 2009-2010', behorende bij de Onderwijs en Examenregeling, hierna te noemen de regeling, voor het door haar gemaakte werkstuk voor het mastervak 'Harmonisatie van Wetgeving I' geen studiepunten worden toegekend en haar tevens de mogelijkheid wordt onthouden tentamens af te leggen tot en met 18 juni 2010.

In reactie op de uitnodiging van het college om na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk zou zijn, liet de examencommissie, hierna te noemen verweerster, op 3 februari 2010 weten dat zij getracht heeft een overleg tot stand te brengen maar dat appellante heeft aangegeven dat zij niet wenst deel te nemen aan een eventueel schikkingsgesprek.

Op 11 maart 2010 heeft het college een openbare zitting gehouden ter behandeling van het beroep. Daarbij was appellante, met kennisgeving, afwezig. Namens verweerster verscheen X. Tijdens de zitting is verweerster in de gelegenheid gesteld haar standpunten nader toe te lichten en vragen van het college te beantwoorden.

Appellante betwist dat zij fraude heeft gepleegd en stelt dat ze in haar werkstuk geen uitgewerkte ideeën of vondsten van een ander heeft gepresenteerd als ware het haar eigen intellectueel eigendom. Zij stelt dat zij bij haar werkstuk honderd voetnoten en een literatuurlijst van drie pagina's heeft opgenomen en getracht heeft conform de 'Leidraad voor juridische auteurs' te citeren, parafaseren en samen te vatten. De omschrijving van plagiaat acht ze derhalve niet van toepassing aangezien geen sprake is van het opnemen van tekst of werk van een ander zonder aan te geven dat het de tekst of het werk van een ander is en waar deze te vinden is. Appellante geeft aan dat uit het frauderapport van verweerster blijkt dat is overgenomen uit vijf verschillende bronnen. Deze bronnen komen echter voor in haar voetnoten en literatuurlijst.

Daarnaast is appellante van mening dat de opgelegde sanctie disproportioneel is en in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Om dit argument te staven haalt zij enkele eerdere besluiten van verweerster aan. Verweerster zou volgens appellante in gelijke gevallen vaak beslissen dat slechts het ingeleverde werkstuk niet beoordeeld wordt. Een half jaar uitsluiting van tentamens is volgens appellante disproportioneel en onredelijk, te meer nu zij hierdoor een half jaar studievertraging oploopt.

Verder geeft zij aan dat zij het werkstuk heeft moeten schrijven onder flinke tijdsdruk, nu zij op 23 oktober 2009 haar onderzoeksvoorstel heeft ingeleverd en pas op 20 november 2009 goedkeuring kreeg van de examiner, waardoor haar slechts zeven werkdagen restten voor het schrijven van het werkstuk.

Ten slotte verzoekt zij om een extra tentamen gelegenheid voor het vak "Beginselen van Internationaal Strafrecht", nu zij door de beslissing van verweerster niet aan dit tentamen heeft kunnen deelnemen en zij daardoor ook niet meer de mogelijkheid heeft af te studeren onder vermelding van het *judicium 'cum laude'*.

Verweerster geeft aan dat appellante het werkstuk ter beoordeling aan de examiner heeft aangeboden en dat na toetsing door middel van Urkund bleek dat appellante grote stukken tekst

heeft overgenomen uit verschillende publicaties. Naar aanleiding van de toetsing door Urkund heeft de examiner nader onderzoek gedaan waaruit bleek dat appellante delen van het werkstuk letterlijk overgenomen heeft zonder op correcte wijze, voorzien van aanhalingstekens, te citeren en dat op diverse plaatsen in het werkstuk de bronvermelding onjuist is –er wordt verwezen naar de oorspronkelijke bron in plaats van de werkelijke bron- of geheel ontbreekt. Verweerster geeft aan dat appellante de regels omtrent bronvermeldingen en plagiaat had kunnen en behoren te kennen, nu er door de desbetreffende docent een instructie is verstrekt en zowel op de website als in de regeling gewezen wordt op de ‘spelregels’ voor het schrijven van werkstukken.

Daarnaast is verweerster van mening dat het feit dat appellante een masterstudente is en zich dus in de vergevorderde fase van de studie bevindt, zwaar behoort mee te wegen bij de beslissing omtrent de hoogte van de sanctie in het geval van plagiaat. Het is dan ook beleid dat bij deze mate van overtreding door een masterstudent, het werk niet wordt nagekeken en de student voor zes maanden van deelname aan tentamens wordt uitgesloten. Conform voornoemd beleid is in het in geding zijnde besluit gesanctioneerd. Verweerster geeft aan dat de door appellante aangehaalde besluiten niet ter zake doende zijn, omdat het niet gaat om gelijke gevallen.

Na kennisneming van de gedingstukken, alsmede gelet op hetgeen ter zitting is besproken, acht het college het beroep ontvankelijk en overweegt als volgt.

Het college acht het op basis van de schriftelijke stukken en hetgeen ter zitting is besproken, voldoende bewezen dat appellante tekst zonder *correcte* bronvermelding en citering heeft overgenomen uit publicaties van andere auteurs. Het college beoordeelt dit als fraude in de zin van art. 7.5 van de regeling en acht dit derhalve strafbaar. De gebruikelijke en opgelegde sanctie, namelijk het niet toekennen van studiepunten voor het betreffende vak en uitsluiting van deelname aan tentamens van alle vakken gedurende een half jaar, is conform art. 8 lid 4 van deze regeling.

Voor het bepalen van de redelijkheid van de strafmaat dient er een evenredig verband te zijn tussen de strafmaat en de ernst van de verwijtbare handeling en is de vraag relevant of sprake is van zodanige omstandigheden dat een aanpassing van de gebruikelijke straf noodzakelijk is. Dat verweerster groot gewicht toekent aan het feit dat appellante zich in de afrondende fase van de studie bevindt (en dus de regels betreffende plagiaat behoort te kennen) en op grond daarvan de verwijtbaarheid van de handeling groot acht waardoor zij tot het onderhavige besluit is gekomen, komt het college niet als onredelijk voor. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is niet gebleken dat er sprake is van omstandigheden die nopen tot een aanpassing van de strafmaat. Het college merkt daarbij echter op dat zij het betreurt dat appellante niet bij de zitting aanwezig was om haar standpunten toe te lichten en vragen van het college te beantwoorden. Het college oordeelt derhalve de voor de geconstateerde fraude gehanteerde strafmaat niet als onredelijk.

Het college oordeelt het beroep ongegrond.

Aldus besloten op 11 maart 2010 door het College van Beroep voor de Examens.

X

secretaris

X

voorzitter